

ДОМ УЧЕНИКА СРЕДЊИХ ШКОЛА “ЈАГОДИНА”

10

јодина доминације

ДОМ УЧЕНИКА СРЕДЊИХ ШКОЛА “ЈАГОДИНА”

ДОМ УЧЕНИКА СРЕДЊИХ ШКОЛА
“ЈАГОДИНА”

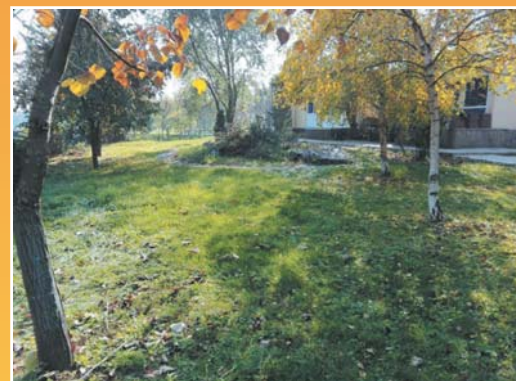
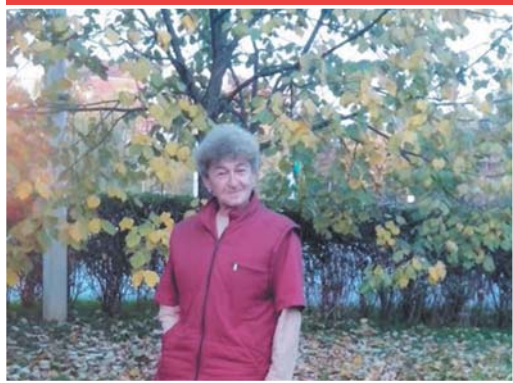

Дом УЧО 34

Јун, 2015.год.

Дом УЧО 35

Новембар, 2015.год.

Видимо се за десет година опет!

Овај број посветили смо свим ученицима који су на било који начин учествовали у стварању нашег ДомИНа и допринели да дођемо до јубилеја од 10 година.

Питали смо их (а како другачије него преко ФБ) где су сада, шта раде, да ли се сећају Куће младих и ДомИНа и да нам

пошаљу неку анегдоту из средњошколских дана; нешто поучно за младе и да поделе с нама мисао која их води.

Редослед је по томе како су достављали своје одговоре. Подсетимо се свих ових драгих ученика; изаберимо лепо место, сместимо се удобно и уживајмо у читању !!!

Милена Гмитровић - „Оно што те не убије, учини те јачим“, „Није важно колико пута у животу паднеш, већ коико пута устанеш“, „Из грешака се учи“.

„У дому била у Гимназији "Светозар Марковић", сада сам на 4.години студија италијанског језика на Филолошком факултету у Београду. Живот у дому био је најлепше доба мог живота, обележено смехом, лепим успомена, добрим дружењем, пуно бисера (једини који ми тренутно пада на памет је "проваљујем се 300 на сат по секунди" моје драге цимерке Јоке).

За читаоце савет: уживајте што више можете, такво дружење нећете више нигде наћи, и није вам потребан алкохол нити дроге да бисте се "врхунски" провели. Потребно вам је само право друштво, мала или већа група одабраних људи да се заједно смејете, певате па кад треба и плачете.

Увек сам се осећала поносном кад би моји цртежи изашли у ДомИНу, и кад бих видела напредак из године у годину; друштво и васпитачи би говорили „браво“ и моје је самопоуздање расло!

П.С. Нисам престала да цртам, не чиним то често као пре (тренутно ми је нестао и материјал), али то ме чини срећном, опуштеном. Испуњава ме и нећу одустати од тога.

Ево једног новијег цртежа! .

Стефан Давидовић

Јавио нам се одмах - „Са задовољством”, - како је рекао.

Ишао је у ЕТШ „СЂ”. - правни техничар; сада је студент историје на Филозофском факултету у Београду....

- Писао сам у рубрици од А-Ш. Било је то занимљиво искуство и жао ми је што нисам више учествовао.

Не могу да се сетим неких анегдота, али било доста лепих тренутака и оних тужних; ево можда и најлепши тренутак је кад смо били домаћини Домијаде у кошарци, када је готово пола дома заједно навијало за наше кошаркаше, али оно што ме је највише одушевило је ентузијазам и жеља сваког ученика да на било који начин унапреди наше организовање навијања: од састављања песама до тога када нам је у последњем тренутку друг отказао мегафон па смо уз ходу морали да се сналазимо са продужним кабловима, озвучењем и микрофоном. Било је чак и подршке професора и осталих радника у дому који су нам помогли да све то пронађемо. То једниство је увек красило дом и надам се да ће и даље...

За садашње и будуће ученике савет: нека виде све позитивне ствари које дом доноси, као што су нова познанства, испланирано време учења, јер је битно (ја то нисам схватао док сам био у дому) и то да ће у сваком тренутку у дому имати неког ко ће да им помогне оно што не знају или не разумеју; нека се не обазире на то што их камере снимају, јер санкционишу се драстичне ствари; а ни то што им је ограничен излазак до десет, јер боље друштво од домаца не могу нигде да нађу после десет”.

Стефан Никодијевић -

„Прва и најбоља победа је освојити власт над самим собом” - Платон.

„Завршио сам Гимназију "Светозар Марковић" у Јагодини. Тренутно сам студент треће године Факултета техничких наука у Новом Саду, смер - компјутерска графика.

Био сам члан техничке подршке ДомИНа (Кикили, како сам волео да је зовем, вама познатија као Драгана Киклић, је мене уходила да јој помажем :П). Морам да признам да ми је прирасла за срце после неког времена. Две упечатљиве особе у дому су биле Она и Викица, односно, Виолета Пешић. Биле су ми јако занимљиве зато што су ме подсећале на пчеле које су само зујале и радиле нешто: Викица сређује ствари за дом, Киклићка „смара" ученике за њихово добро.

Не волим излизане теме о гнусним тоалетима, прљавим кабинама и јеловнику . Вама желим да преживите дом, како сам га ја преживео - са стилем”.

Денис Остојић – Какве су ти мисли, такав ти је живот“

Завршио сам: ЕГШ „Никола Тесла“, сада сам студент Факултета за примењену екологију „Футура“ у Београду. За ДомИНо сам углавном преко ФБ слао текстове тек после средње школе.

Писање песама сада ми је хоби, а надам се да ћу једног дана своје песме и снимити.

Sometimes, you gotta choose between two sides
you choose right, you realise enlight
enlightness, and here it comes
brightness
black or white, doesn't really matter
just smile and it's already better
yeah, yo that's my deal, check my skill and chill

,yo again gettin' fooled
be saved yo, not brain deleted
you gotta make your life co-completed
yea, yo again gettin' fooled

don't be ill. I know it's not cypress
it' just kayblo hill
kayblo is my hood, it's my home
you are welcome to the kayblo terrordome
sex, drugs & violence
overdose, silence
just look in your file & dial
and multiplie the kayblo style
New Belgrade, new life

my hood, my block
my every side,
now never hide
I used to lie but I
have my pride

The choice is
yours, close the
doors
you don't wanna
know the real hard
cores

brain, gray cells you better save
stop techno shit and stupid rave
the realism of new belgrade blocks
makin' bucks, by sellin' drugs-sucks
'couse the demons will get ya
for life time comin' at ya
you can run, but you can't hide
think before demon gives you a ride
and after all that shit i'm back
with right mick and hi-tech to say

Сетих се свог бисера, када сам у току играња симултанке са Бобаном, који је водио шах секцију, рекао да сам извршио аркаду, уместо рокаду :D .

УЧЕНИЦИ ПИШУ - Разговор са самим собом -

Чудно је то кад изгубиш компас осећања, па не знаш где, шта и како. Кад не знаш за ким и чим да се окренеш, шта да само испратиш погледом, а шта срцем? Кад ниси сигуран да ли постоји разлика између ума и душе. Чудно је кад не знаш треба ли се молити нечему или некоме? Са киме спавати, а кога волети? За шта ратовати, за шта се борити? Шта чувати, а шта пустити. Чудно је кад ти се мисли разлију попут јесење кише. Тако хладне, а опет, тако чудно пријатне. Кад те омотач ноћи покрије попут невестињског вела. Чудно је и кад патиш, а осећаш се лепо. Кад заборавиш себе, па ти треба упознавање. Када ти је лепо зближавање, а још лепше одаљавање. Чудно је кад станеш пред људе које знаш годинама, и схватиш да су туђи. Кад схватиш да си сам на свету пуном душа. Кад ти нечија коса представља једину светлу тачку у животу. Чудно је кад знаш да те нешто убија, а и даље настављаш са тим. Кад из дана у дан тонеш дубље, и молиш људе да додају преко коју лопату земље. Чудно је кад схватиш да си све изгубио, иако имаш све. Кад се за последњи дах и последњу трунку пријатељства бориш против себе и својих навика. Чудно је кад све знаш, а ништа не поправљаш.

Немања Маринковић

Драган Тодоровић – „Они који никада

не мењају мишљење, воле себе више него истину“ – јер себе можемо да волимо само откривајући истину.

„Завршио сам ЕТШ „Славка Ђурђевић“ 2009. год, а 2013. дипломирао на Факултету политичких наука у Београду, одсек новинарство и комуникологија. У току студија радио сам на радију „Студио Б“ и „Београд 202“, а након тога на телевизији „ТВ Центар“ у Свилајнцу, као новинар и водитељ.

У ДомИНу сам радио као новинар и колумниста. До четврте године радио интервјуе, писао приче и песме, а у четвртој добио колумну „Драганчетова размишљања“.

ОДА КУЋИ МЛАДИХ

У Дом сам стигао 30. августа 2005. године у 19 сати. У исто време су дошле и моје школске другарице из Деспотовца – Ана, Сандра и Мила. Неки од нас су се одмах навикли на ново окружење, а неким је требало времена за то. Мада, на крају смо сви заволели Кућу младих. Врло брзо смо упознали много нових другова и другарица, а са неким од њих смо и данас у контакту.

Након мало више од 10 година од мог доласка у Дом могу да кажем само једно – феноменално искуство. Када сам отишао у Београд да студирам нисам могао новим колегама да објасним колико је то искуство утицало на мене, да се развијем као личност; зрела и стабилна личност. Није им било јасно шта је време учења, писање изјава, посете после 22:00, одлазак на женски спрат, дружења до касно у ноћ, заједничко учење... Тада сам увидео да су били ускраћени за животну школу које нема у књигама, скриптама и енциклопедијама. И када сам завршио факултет осећао сам се као да се један предиван део мог живота завршио, али и даље се сећам средње школе и Дома који су били пресудни да постигнем успехе на студијама, али и данас, када већ две године радим и усавршавам се на многим пољима. Због тога ми је жао људи који нису никада искусили домски живот, али више ми је жао људи који су живели у интернату, а никада се нису препустили томе и ништа нису научили када су из њега изашли.

Највише памтим дружења у Дому, Домијаде, насмејане куварице, професорку Драгану Киклић и педагога Драгана Лукића и пријатељства која до данас трају.

Читам неке старе бројеве ДомИНа у последње време и тек сад схватам колико је важно и лепо да он постоји. Имамо успомене на тај период живота заувек. Лепо је знати да си део нечега тако лепог као што је дом“..

Јелена Комненовић, сада Динчић -

"Имамо само оно што је данас. Не брине за сутра, пусти бриге да оду. Диши." - моја мисао и " Какве су ти мисли, такав ти је зивот." старац Тадеј.

Јелена је удата, има сина :

„Завршила сам ЕТШ „Славка Ђурђевић", правни техничар. Тренутно живим у Београду. Радим као правник у једном привредном друштву. Врло добро се сећам живота у Дому, то је непоновљиво искуство које од човека може да направи особу која је свесна тога шта је другарство, шта је срећа због другог, шта је туга због другог, шта значи дати максимални труд, а све зарад колективног успеха.

Живот у Дому, између осталог, чини и то да људи пронађу своје афинитете, скривене у њима, за које можда нису ни свесни да их имају.

Свако ко је једном провео део свог живота у Дому може себе сматрати богатим за једно дивно и непоновљиво искуство! Млађим ученицима саветујем да буду отворени за што више активности у Дому, јер ће тако открити себе, наћи свој пут и можда скривени таленат.

СУЗАНА СТОЈКОВИЋ, сада ЂОРЂЕВИЋ

„ Чини добро, добром се надај. За свако ваше учињено добро не задужујте никога, у сваком случају вратиће вам се добро; можда не одмах, али једнога дана, кад се најмање надате, када вам буде било најпотребније."

Сузана је удата, има сина, живи у Шведској. Завршила је ЕТШ „Славка Ђурђевић" и планира да настави школовање -пошто је положила курс за досељенике, сада учи виши степен шведског језика. Ово је, како каже писала са задовољством иако је дете скакало по њој:

„Било је врло тешко скупити материјал за Домино, због нас неозбиљних „новинара". Али зато кад је издање одштампано, сви су хтели да га прочитају први. Најлепше је било видети своје име у новинама, па макар и под рубриком " бисери". Хаха. Задиркивали смо се међусобно око те рубрике.

Ја просто не могу да верујем да ми се поново пружила прилика да учествујем у ДомИНу. Мајка сам малом детету, пуна обавеза, а опет ми је тако стало да пишем нешто. Јер кад човек сазри, схвати колико је средњошколско доба у ствари било небрижно, и као створено за уживање. Уживајте и искористите га максимално квалитетно, и стварајте лепе успомене уз ДомИНо".

Милош Милојевић Ђемба – омиљена прича: „Када

су Џона Ленона питалу у школи шта ће да буде у животу, чиме ће да се бави, он је одговорио ја ћу у животу да будем срећан. Учитељица му је рекла да није разумео питање, а он је одговорио да она није разумела живот.“

„Ишао сам у ЕТШ „СЂ“ - завршио трговачку, радим у руднику у Ресавици.

Имам једну причу за шахисте у дому: Тајна успеха мог напредовања у шаху је било то што сам га много играо.

Мој цимер кад код је хтео да спава за време учења, ја му нисам дао, дрмао сам кревет и правио буку. Он се зато једном изнервирао, сишао с кревета доле и почео са мном да се рве, да би ме смирио. Како сам ја био страшно тврдоглаве природе, изнова сам га мучио, дрмао кревет и правио буку доводивши га до тачке издржљивости. На крају смо склопили компромис: играли смо шах и ако он победи ја га пуштам да спава, ако ја победим играмо опет. Тако да смо због тога увек били спремни да лепо играмо и освојили смо прво место у дому, а касније и на регионалном такмичењу као екипа, где смо мој цимер Душан и ја водили главну улогу. На републичком, нажалост никад нисамо имали среће.

Наравно за наш рад су били заслужни наш тренер Бобан од кога сам пуно научио и Горан васпитач који је био веома ангажован, али и ми имамо заслуге, јер смо применили оно што смо научили. Тако је и у животу, ако не примениш оно што си научио, цабе си учио.“

Милена Гојковић – „Кад има воље има и начина“.

Сада удата, завршила ЕТШ „СЂ“ па уписала Економски факултет у Београду, апсолвент.

„Радила сам у Осмој београдској гимназији у рачуноводству, а тренутно сам без посла.

Писање текстова и налажење сличица за ДомИНо је увек било занимљиво, јер смо радили у групицама и никада нам није било досадно. Једва смо чекали нови број да видимо вести из дома. Ко је знао да искористи све погодности живота у дому, за њега је овај период био прелепо искуство.

Уживајте у дружењу, домијадама, изласцима, маскенбалима у дому, јер је то најбезбрижнији, а уједно и један од лепших делова вашег живота.“

Драгана Цветковић – „Какве су ти мисли, такав ти је живот“

Завршила сам Гимназију "Светозар Марковић" - сада сам на студијама у Крагујевцу- Природно-математички факултет одсек хемија. У дому сам провела 4 године и упознала доста људи од којих су ми неки постали много битни. Из дома носим доста драгих успомена и лудости, а и неких лоших ситуација, мада су то биле најбоље године моје младости.

Тања Радивојевић - „Треба ићи напред и када је тешко, јер се једино тако постаје човек“.

„Завршила сам ЕТШ „Славка Ђурђевић“ 2014. године, смер правни техничар.

У дому сам била од 2010. године, што би значило четири године узастопно без било каквих изјава, већих свађа, нити несугласица, на шта сам поносна. Ученици се углавном поносе на своје пијанчење, бежање из дома, укорје и томе слично, а ја на дивна пријатељства која сам стекла,

која трају и данас, а верујем трајаће заувек.

Сада сам у Крагујевцу, на Правном факултету. Уписала сам другу годину, а прву успешно савладала са просеком 9, 13.

Што се тиче времена проведеног у дому, то је био најлепши период мог живота. Стекла сам одређене навике, научила да делим, научила да живим и комуницирам са пуно људи, да толеришем туђе мане, а истичем врлине. Заволела сам галаму и гласну музику. Не могу да кажем да ми је то увек пријало, али могу да кажем да ми то сада када више нисам тамо, недостаје.

У дому сам се први пут и заљубила. Јесте то била прва, детињаста и незрела заљубљеност, али је како она, тако и све остало утицало на развој моје личности.

Било је и понеких ружних ствари, међутим није ни сврха у томе да све буде глатко. Сврха сваког подвига јесте да наилазимо на препреке, да их успешно или пак неуспешно савладамо и да наставимо даље. Треба ићи напред и када је тешко јер се једино тако постаје човек.

Велики филозоф Лајбниц је говорио да без зла нема ни добра, тј. склада у свету као тоталитету и да оно не мора нужно бити деструктивно. Оно може бити и мотив, подстицај за усавршавање. Заправо, све се може посматрати из више углова, само ако смо вољни да се осмелимо и погледамо.

С тога вам, драги моји домци, топло препоручујем да се упустите у авантуру, да искористите сваку могућност коју вам дом пружа.

Часопис ДомИНо јесте, заправо, јединствени начин да се у ту авантуру упустите, да покажете своју креативност, да научите да пишете уз помоћ васпитачица које су увек ту да вас посаветују и помогну вам, али једино ако желите да радите на себи. Осим тога, сада када сам отишла, он ми служи и као подсетник свих лепих тренутака, многобројних домијада, излета, састанака и растанака.

Неопходно је неговати га, неговати писање, издвојити време у овом свету фејс-инстаграм лудила, и утрошити га на корисне ствари. Треба и слике поставити тамо где стварно имају значај.

И немојте се плашити неуспеха, јер је он саставни део живота. Ризикујте понекад, јер ризик ствара капитал. Једино што вам се може десити јесте да стекнете искуство, успомене и пријатеље. А то и није тако погубно, зар не?

БИСЕР - Заслужен, слободан дан

Васпитач Влада иде у обилазак: "Немања, опет спаваш. Хајде сиђи до канцеларије да напишеш изјаву!"

„Јао професоре, где баш данас наиђосте? Ја сам дао крв да не идем у школу и да се људски наспавам, а Ви ме будите, још и изјаву да пишем!?"

Наташа Ђорђевић, сада Јеремих - "Ко мисли да је срећан, он је заиста срећан"

„Завршила сам ЕГШ „НТ“ смер - нискоградња, тренутно сам незапосљена, али имам и велики разлог за то. Поносна сам мајка двоје малишана: дечака Михајла од 5 година и девојчице Анђелије од 9 месеци. У дому сам провела својих најлепше 4 школске године. Било је свега: од суза, писања изјава, слављења рођендана са својим друговима и другарица, одлазака на домијаде, дружења са васпитачима коју су увек

имали разумевања за све, а посебно Тамара, Виолета и Драгана Киклић). Често се са осмехом сетим тих прелепих дана. Да ми је ова памет а то време, ех.. Ево сузе ми крећу док ово пишем.

Било је ту пуно другара и другарица са којима сам и данас у контакту, јер права пријатељства никад не престају. Дом ученика је нешто најлешсе, нешто што се никаквим становањем приватно не може упоредити; најбоље друштво, најбољи васпитачи, а и знао се ред, рад и дисциплина.

На позив драге професорке Драгане Киклић да учествујем у изради ДомИНа увек сам се радо одазивала. Сећам се да ми је једном био задатак да урадим причу о Мирку Спасојевићу, дечку који игра фолклор баш дуго, одличан је ђак и пропутовао баш пуно. Било ми је задовољство, јер слушати некога ко је прошао пола Европе је прелепо. Што се тиче бисера сећам се да ме је сервирка на почетку живота у дому пола сата убеђивала да сам пре само десет мин узела вечеру, а ја њу да нисам. Једва сам јој објаснила да имам сестру близнакињу. Још чувам домИНо новине и радо их с времена на време прелистам и сетим се лепих дана проведених у дому, и друштва које је било најбоље.

Данијела Бранковић - За све заљубљене у дому, или оне који ће то бити, један савет: " **Take a lover who looks at you like maybe you are magic.**" **Frida Kahlo**

„Најпре, честитке од срца!! Ја сам увек на располагању и добре воље да сарађујем са Вама. Волела бих када ДомИНо буде готов, да добијем један примерак, или бар да добијем његов ПДФ формат, па да га сама ископирам. Завршила сам у ЕТШ "СЂ", - економски техничар, а сада сам јако срећна наставница француског језика у Мајданпеку.

Током боравка у дому сам имала прилику да се сусретнем са великим бројем људи, са којима сам делила слична интересовања, проблеме, радости па и кору хлеба. Упознала сам људе из различитих средина, које нигде друго не бих ни имала прилику да сретнем. Неколицина њих су ми постали прави пријатељи, са којима сам и дан данас остала у контакту. Радо се сећам свих лепих успомена из дома (чаврвљања на тераси, журке, домијаде, биоскоп, пропуснице, време "учења", такмичења, маскенбале...). Оно што је било сасвим неспорно јесте да никада није било досадно! Довољно је било да изађем из собе и одмах би пронашла друштво са којим сам могла да се опустим и забавим. Живот у дому је утицао на почетак мог осамостаљивања, а и на начин да се лакше изборим са сваким проблемом (ту свакако били и васпитачи за сваку недоумицу), али и најбитније, утицао је на начин мог формирања и пружио ми је могућност да заволим ствари за које никада нисам ни мислила да ћу се у њима пронаћи (новинарска секција, хип-хоп, кошарка, импровизације...) Правећи компромисе са другим људима, стекла сам незаборавно искуство, научила важне животне лекције и искористила те младе године на најбољи могући начин.

Истина је да сам се смејала и кад год је било тешко. Била сам и најомиљенији ученик завршне године, звали су ме Буца, свуд ме је било, на сваком позиву за неку активност. Моје рођенданске журке су се шириле: прва година била седељка у соби; друга година пуна соба; трећа година тв сала; четврте сам напунила целу трпезарију."

Јелена Никодијевић - „Carpe diem“ или „Искористи дан.“

„Завршила сам ЕТШ „СЂ“ - смер економски техничар, (коментар ДомИНа: била је ђак генерације и одличан студент) сада живим и радим у Крагујевцу, фирма ФЦА services доо Крагујевац - Увек кад се сетим периода средње школе и времена проведеног у интернату ја се осмехнем; био је то један од прелепих периода у мом животу. Са добром организацијом се могло постићи све, и учење и забава... Сетим се маскенбала, квизова, рођендана, зурки... прелепо је било и на домијадама. Одемо да видимо неки други град, упознамо нове људе, дружимо се тада као да се знамо цео живот, у путу исто увек забавно, певамо... - тако да тиме зелим да казем ученицима у дому, да то време квалитетно искористе, да уче и да се труде везано за школу, јер сваки успех се цени (пре или касније), али такође да учествују у свим организацијама у дому, као што су домијаде, секције... јер то је нешто што остаје за цео живот....

Анегдота: Једне недеље увече смо се као по обичају моја цима (Јелена Комненовић) и ја вратиле из Деспотовца од куће, и уместо да одемо да одмарамо и спремамо се за школу и понедељак нас две смо стајале у холу и још пар другарица. Видевши да је неко славље у току - иначе у том периоду у интернату су викендом често била славља, јер се изнајмљивала сала, ми смо сковале план да се "убацимо". Нама је било лепо, сећам се да смо се брзо уклопиле и нашле друштво, лепо попиле и изиграле се као да нам је неко близак, док на крају неко од професора није дошао и отерао нас на спавање."

Милош Ивковић - "Тако је мало љубави међу људима. Ко уме да воли не би требало ништа друго да ради"- Д.Р.

За бивше домце: недостаје ми дружење са вама.. За садашње: дружите се, уживајте и учите, ту ћете провести најлепше дане "детињства" .. Велики поздрав за све бивше и садашње домце!

Завршио ЕТШ „СЂ“, 2004 - 2009. После школе уписао Правни факултет.

Школовање и живот планирам да наставим у иностранству. У дому сам провео нешто мање од 4 године и тај период ћу памтити до краја живота. Васпитачица ДК ће вам објаснити зашто не 4 (неколико матураната заборавило је да врата служе за излаз, па пробали да изађу преко крова. Васпитачи су их срећно ухватили и „испратили“ из дома на врата. Испраћај је био мало раније него што је требало. Иначе остали смо пријатељи, као што се види из текста - коментар ДК).

Што се тиче ДомИНа, нема се ту шта посебно рећи, да није добар не би "трајао" оволико. За све оне који воле да читају препоручио бих књигу мог деспотовчанина Дејана Николића „Газде и слуге“ и Бране Црнчевића "Српска посла" ."

Александар Павловић „Боље ћутати и бити сматран будалом, него проговорити и отклонити сваку сумњу“, „Мораш умрети неколико пута, како би почео живети“

Завршио сам ЕТШ „СЂ“ смер кувар оглед. У дому сам био све време школовања од 2011. до 2014.

У почетку, ДомИНо ми није био толико интересантан, јер нисам познавао никог, али временом сам стекао пријатеље, познанике па се и моје интересовање за ДомИНо повећало јер су ми тада лица у њему била позната, потом су кренуле анкете, песме, приче са Домијада...

Прошло је мало више од годину дана од како сам завршио школу и напустио „Кућу младих“ ; без обзира колико то себи нисам хтео да признам знао сам да ће да ми недостаје и да ће одлазак тешко да ми падне,

Сада радим у пекари „Вага“ у центру, а када имам налет инспирације напишем понеку причу, трудим се да мој живот и моје постојање имају неку сврху и смисао.

Нешто најјупечатљивије из дома је кад сам се закључао у туш кабиничи; било је то малчице трауматично, али пола тадашњег првог спрата је хтело да ми помогне, па су ми нудили столицу или доручак ујутру. На сву срећу васпитачица Виолета је притекла у помоћ па није било потребе за тим. Сећам се дугих шетњи у време када је соба била љубавно гнездо заљубљеним птичицама; онда одласци са цимером код другарице у собу да учимо, али се то увек завршавало кафенисањем, смехом и шалом. Наравно, пуно времена смо заиста и учили, па онда туче јастуцима ноћу, играње "ћораве баке" са екипом из 104ке- Танасом, Дарком Ранчићем и Ацом Миловановићем, онда онај период када су биле полаве и када смо истоваривали оне пакете са водом.

И сада за крај желим да кажем да је боравак у дому био једно дивно искуство; било је и тешко наравно, ја баш и нисам био међу популарцима, али трудио сам се да створим неки свој свет, да стекнем пар искрених и правих пријатеља, да успешно завршим средњу школу. Мој први групни васпитач Предраг Туовић, ми је првог дана у дому рекао да ће овај дом од мене да направи човека, и да је велика животна школа; и даље памтим те речи и могу да кажем да је био у праву. Било је ту суза и смеха, беса и шале, бола и љубави, сада када размислим неке ствари које сам тада доживео, урадио и осетио сада делују непотребно и мало ме изједа зашто сам био такав или зашто сам то мислио, али опет када погледам са друге стране можда је баш све то „лош“ било потребно како бих увидео оно дивно у вези тих дана; буђење и искакање из кревета како цимере не би пробудио аларм, критиковање васпитача због спавања у време учења (а то не чине само да би учили или да не бисмо спавали већ да не бисмо преспавали тај наш боравак у дому); али добро мала дремка после школе никог није убила зар не... барем мене није. Захвалан сам на мом животу у Дому, на свим особама које сам ту упознао, на свим животним лекцијама које сам ту науцио и што сам био део те Куће младих! И да још ово да додам... Срећна десетогодишњица!

Тамара Ристић – „Never give up“ тј. на нашем лепом српском – „Никада не одустај!“

Из простог разлога сто сматрам да је живот сам по себи увек борба за нешто или некога.

Ја сам похађала ЕТШ "СЂ", али не до краја, јер сам се преселила у други град. Сада живим у Немачкој, радим у гастрономији, као конобар.

Има пуно анегдота из дома , а једна од њих је када сам са Невеном, са којом сам тада била у соби 316, ухваћена у туш кабиничи од стране професора Владе, како делим тарту. Ништа не би било чудно да није било скоро пола два ујутру.

Саветујем свима да буду искрени, да се држе својих речи и дела, јер се једино тако израста у квалитетну особу - ако човек кроз свој живот пази на своју савест и изабере само позитивне ствари.

Бојана Поповић - „Корисне ствари, су увек на првом месту“

„Завршила сам ЕТШ „СЂ“ , смер финансијски техничар. Сада сам на Факултету педагошких наука, смер предшколски васпитач. Била сам члан новинарске секције и било је јако занимљиво, ићи од себе до себе, и испитивати ученике; увек сам могла да упознам нове људе, да видим шта мисле и да их натерам

да уопште дају одговоре на постављена питања, јер велика већина није хтела да сарађује.

Колико се сећам, у новинарску секцију ме је убацила тадашња матуранткиња коју смо брзо зготивили, Јована Вељковић. Садашњим домцима бих препоручила да буду део макар једне секције, јер ће доживети пуно искустава и забава, а поготово на домијадама; тада је најзанимљивије. У Дому сам била свега две године, и могу рећи да сам увек прижељкивала да се вратим. И кад год сам се виђала са мојим другарицама из дома, он ми је све више недостајао. Просто се навикнете на један простор, на време које вам је одређено за учење , за оброке, за спавање , на људе, на смицалице које сте правили и правила која нисте поштовали. И онда вам та сећања једног дана много недостају.

Тако да бих вам саветовала да не напуштате дом кад вам је најтеже као што сам ја то учинила, већ да останете у њему и да се борите до краја; јер ћете ту увек имати више подршке и људи који ће вам орасположити, и научити пуно тога новог и занимљивог; као што сам и ја научила кад је време учења, и то време сам примењивала чак и у стану када сам живела, јер корисне ствари су увек на првом месту.“

Живковић Изабела - „We become strong by living our strenghts. Not our weaknesses.“ - „Постајемо јаки живећи наше снаге, а не слабости“

ЕТШ "СЂ" смер - економски техничар - Економски факултет у Крагујевцу - Фирма у којој радим - Сектор продаја, Крагујевац - менаџер продаје.

Нешто корисно, забавно или поучно за оне што читају: Мудро бирајте због кога "рибате ходник":

Јутарње буђење Спавамо тако моје драге цимерке и ја у резиденцији 305, када се зачу добро познато лупање на вратима. Зар је већ време учења? Сањива, устајем, отварам врата, очекујући грдњу васпитача. Камо лепе среће да је био неко од васпитача. Уместо тога, Наташа Јерemiћ. - Срећан Ђурђевдан, викну, поли ме чинијом пуном хладне воде и побеже! Аутоматски сам се пробудила. Цимерке, Анита Миленовић, Данијела Бранковић и Анђелка Радисављевић скачу из кревета и прикупљају ратну опрему. Чиније, лончиће, чаше, све што се нашло у ормару и креће контра напад. Јурњава по ходницима, смех, прскање.... Све смо биле мокре. У једном тренутку се зачуо глас - васпитачи! Улећем у 314 код Санеле и Трте, оне ми дају суву одећу, пресвлачим се и излазим на ходник. - Ко се прскао? - Не знам, ја била у 314 на кафи. Са друге стране ходника, ког ће другог васпитачи да нађу на месту злочина, него моју цимерку и најбољу другарицу Аниту. Тако да је она, заједно са Лидијом, морала да ориба цео ходник. Преузеле су одговорност, да би заштитиле остале“.

Large blue stylized letter 'Л' overlaid on the magazine covers.

ДОМИНО 2

Зом У Но 22
ДОМ УЧЕНИКЪ СРЕДЊИХ ШКОЛА "ЈАГОДИНА"

ДОМ УЧЕНИКЪ СРЕДЊИХ ШКОЛА "ЈАГОДИНА"

ДОМ УЧЕНИКЪ СРЕДЊИХ ШКОЛА "ЈАГОДИНА"

Зом У Но 23

Зом У Но 24

ДОМ УЧЕНИКЪ СРЕДЊИХ ШКОЛА "ЈАГОДИНА"

ДОМ УЧЕНИКЪ СРЕДЊИХ ШКОЛА "ЈАГОДИНА"

ДОМ УЧЕНИКЪ СРЕДЊИХ ШКОЛА "ЈАГОДИНА"

Зом У Но 31

ДОМ УЧЕНИКЪ СРЕДЊИХ ШКОЛА "ЈАГОДИНА"

ДОМ УЧЕНИКЪ СРЕДЊИХ ШКОЛА "ЈАГОДИНА"

Зом У Но 28

ДОМ УЧЕНИКЪ СРЕДЊИХ ШКОЛА "ЈАГОДИНА"

ДОМ УЧЕНИКЪ СРЕДЊИХ ШКОЛА "ЈАГОДИНА"

ДОМ УЧЕНИКЪ СРЕДЊИХ ШКОЛА "ЈАГОДИНА"

ДОМ УЧЕНИКЪ СРЕДЊИХ ШКОЛА "ЈАГОДИНА"

ДОМ УЧЕНИКЪ СРЕДЊИХ ШКОЛА "ЈАГОДИНА"

Зом У Но 34

Зом У Но 32

Зом У Но 33

Марија Јаковљевић - „Време - упорност“

Завршила сам Гимназију „Светозар Марковић“, друштвено-језички смер, сада студирам права на Правном факултету у Крагујевцу, четврта година. Оно што ме је заинтриговало када сам почела да станујем у Дому, јесте часопис који стварају васпитачи и ученици заједничким трудом и залагањем. Увек ме је радовало када се у Домину појави нека моја слика, текст или бар просто-проширена реченица. Са друге стране, уредник часописа се трудила да сваки становник Плаве куће добије свој мали део у Домину, како би и на овај начин сачувала успомену на свог ђачића када он једном напусти плаво гнездо.

За дом ме везују најдивнија осећања, она љубавна и еуфорична. Стекла сам младе пријатеље и оне мало старије са животним искуством, који су увек били ту да нам дају прави савет, подршку и загрљај. Рекла бих да сам по изласку из дома, завршила једну основну школу самосталности, сада на факултету завршавам средњу и спремам се за факултет живота. Оно што бих поручила садашњим становницима Велике плаве куће, јесте да се воле и поштују, да уживају у сваком тренутку, да се друже и чувају свој Дом, јер он чува њих !

Немам своју омиљену изреку, али навешћу две речи: време, упорност. За све што замислите потребно је да прође одређено време како би се то остварило. Уз мало упорности и највеће препреке могу се савладати.

Поздрављам све васпитаче а посебно васпитачицу Јелену. Она је била - увек смирена, насмејана и спремна за штимовање гитара, бубњева, палица, жица, каблова, микрофона - велики пријатељ и чувар тајни. Њена упорност и залагање да се дође до одређеног циља, свима је давало ветар у леђа и жељу да постигнемо што више. Знала је да нас изгрди, да се наљути на нас, али њено плаво око увек се смешило, па тај љутит поглед није трајао дуже од 2-3 секунде. Чувајте ову плавооку васпитачицу, јер и када побеђујете славиће са вама и када падате - волеће вас и бити највећа подршка ! „Збуњена Марија“

Јелена Милетић - „Када се природна склоност развије у пасионирану жељу, човек напредује ка своме циљу чизмама од седам миља.“ Н. Тесла

Завршила сам Гимназију „Светозар Марковић“, а у Дому била од 2008. до 2012. год.

Студирам психологију у Нишу, тренутно сам на четвртој години, а такође сам и волонтер у Психолошком саветовалишту за студенте.

Домино је, како примећујем, еволуирао од скромних белешки о дешавањима у дому до оригиналног часописа, комплексног по свом садржају. Живот и дружење у дому је једно незаборавно искуство и увек развучем осмех на лице кад се сетим појединих тренутака доживљених у њему.

Нешто интересно: резултати појединих истраживања показују како изгледа привлачно женско лице. Женска лица која имају неке карактеристике дечјих лица се, заправо, запажају као веома привлачна: високо заобљено чело, велике округле очи, мали, кратак нос, пуније усне и мала брада. Томе се додају и неки знаци зрелог лица одрасле особе (високо постављене и шминком наглашене јагодице). Једно од могућих објашњења зашто мушкарци оцењују као привлачније жене које изгледају као жене-девојчице, дакле, као млађе, је то што им оне изгледају здравије, као оне које обећавају здраве и бројне потомке, јер је пред њима дуг период плодности. Такође, постоји тенденција да се људима са детињастим лицима припишу позитивне особине личности, као што су: доброта, искреност, топлина и поштење.

Маргарета Младеновић - „Ко зна зашто је то добро“

Ишла сам у ЕГШ „НТ“ - нискоградња, -грађевинци су тада били у приземљу „Славке Ђорђевић“, улаз из дворишта. Након средње била у Београду на Високој грађевинско - геодетској школи - архитектонски смер, а затим завршила и специјализацију за урбану реконструкцију.

Годину дана била на стручној пракси у општини Петровац на Млави и упоредо завршавала специјализацију (од тад сам на листи НСЗ). Повремено радила промоције у маркету Каструм вива и годину и 5 месеци цртала пројекте за легализацију - код куће, за потребе овдашњег архитекте. Тренутно мењам рођаку и радим у каменорезачкој радњи.

У једном доминину је, Тања Ђорђевић требало да уради интервју са мном; жао ми је што тај број или бар крајњи резултат интервјуа немам; у сваком случају сећам се да сам тад у анкети за Мирка Спасојевића рекла да је друг на кога увек могу да рачунам чак и ако падам у несвест и да ми је жеља да имам црни BMW са затамњеним стаклима. На основу тога су ме сви поздрављали (људи које нисам знала) : „јаоооо па то је Меги што воли BMW“.

Што се тиче изреке ту бих морала да споменем Симу - Марка Веселиновића са његовом коју смо касније сви присвојили „ко зна зашто је то добро.“

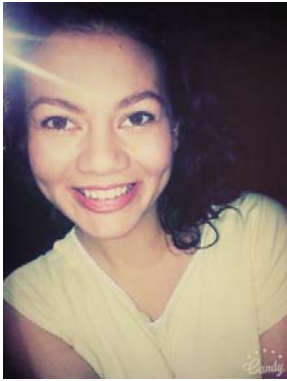
1. Анегдота -Прва година у дому соба 405 Тамара - Таца и Тина Швабић и ја: Прво вече у дому сеп.2002:Тамара и Тина седе на степеништу, а ја се спустила пар степеника ниже и гледам преко гелендера према приземљу шта се дешава. Таца после неког времена пита „Има ли неког?“ (већ је прошло 22сата и требали смо да будемо у својим собама). У међувремену је наишао наш драги професор Туовић (алигатор). Пошто је мени то био први дан и нисам знала како који проф. или професорка изгледају, па кажем „Нема никог само неки човек у плавом мантилу“. (Код нас у ОШ плаве мантиле су носили домари) У том тренутку Таца устаје почиње да виче како нисам нормална и да се саплиће о степеник и по ходнику. Тина и ја умиремо од смеха око Тамаре, јер не схватамо шта се дешава. И професор у међувремену стиже на спрат где Таца у општем расулу почиње да муца и каже „Ддддобро вееече професоре“. Мрак.

2. Анегдота - Освета ех девојке Ане Крстић - Наша 4. год.средње - 2006. Главни актери: Брзанка, Влајко, Меги (тј. ја), споредни: Тирке, Слоба (тадашњи Анин дечко) и Немања - Брзан Једно тако пријатно вече актери, без Влајка, реше да оду на Руско гробље да прошећају и уживају у пријатној вечери. Тамо се шалили и играли пантомиме. На поласку у дом близу улице на самом излазу са гробља Меги тј. ја видим жабу и кажем: „Баш би била фора да је понесемо у дом“. Слоба не буде лењ врати се до канте испразни нашу кесу и уз помоћ Немање убаци жабицу у кесу. Шта ћемо сад с њом? Најбоље да се убаци Влајку у собу. Логично. Опет Н и С у акцији. Одлазе код Влајка. Седају на кревет. Слоба покушава између ногу испод кревета да истресе жабу из кесе, али жаба никако да испадне, а кеса шушка. У том Немања устаје и почиње да пева и игра да би скренуо пажњу. Слоба покушава и покушава, али жаба се не да. На крају је баци са кесом.. У току ноћи жаба је шушкала, а Влајко нападао цимера познатијег као „Јеребица“ да ће га изубијати ако не престане да шушка. Наравно, дечко спавао и није појма имао шта Влајко трабуња тј.прича. Ујутру кад је Влајко отворио ормар добро јутро му пожелео мистер жабац.

Велики поздрав за професора Горана од хризантеме, како ме је све време звао.

ХУМАНИ, ЗДРАВИ, ХРАБРИ - ДОБРОВОЉНО ДАЛИ КРВ:

Милица Ристић, Немања Маринковић, Стефан Танасковић, Александар Миловановић, Димитрије Станојевић, Вељко Милошевић, а Душана Стефановића - Гргу нису пустили пошто је дао крв пре 20 дана у Ресавици.

Јована Јокац Павловић

ЕТШ „СЂ“ - правни техничар. У Дому била од 2010 до 2014, год Сад сам прва година правног факултета за привреду и правосуђе Нови Сад. (приватни факултет па су мипредавања у Нишу.

Радила сам као промотер Huawei, на витешком турниру у Деспотовцу. Сад ми је приоритет факултет. За време боравка у дому сам тренирала стрељаштво, и писала. Наравно ни једна домијада није могла да прође без мене 😊 У дому сам највише волела дружење на тераси испред дома. Омиљене су ми биле литерарне вечери. Недостају ми цимерке, другари. Милица, Алекса, Петар Пан. Наравно, и васпитачи, али не ујутру, кад спавам. Хаха.

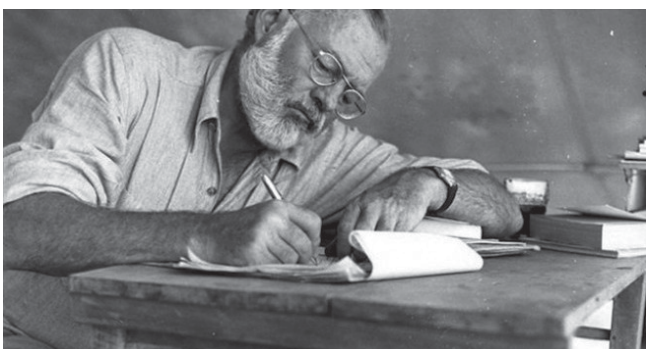
Бранкица Марјановић - "Поштовање је измишљено како би попунило празнину у којој би требало да се налази љубав"

Била сам у дому од 2006. до 2010. године. Биле су то 4 безбрижне године. Завшила сам смер правни техничар. Од 01.12.2010. године радим као секретарица у адвокатској канцеларији.

И после 5 година одем да видим драге људе. Сваки одлазак буди у мени лепе успомене. Сећам се задњег дана када сам напустила дом као да је јуче било. Била сам тужна јер су се "једна врата затворила" а уједно и срећна, јер сам знала да ће се ускоро отворити нека друга.

Неизоставни пасуљ понедељком за ручак, звецкање кључева за време учења, домијаде - путовања до других градова, поучни разговори са драгим професоркама... и још много тога је сигурно саставни део бивствовања сваког екстравертног домца. Неописив осећај је узети у руке и читати после дужег периода бренд Дома - ДомИНо, а да сте и сами учествовали у изради истих интервјуа, анкета; тако да свима препоручујем да учествују у било којој секцији.

Домци моји, уживајте, а наравно и учите када сте већ привилеговани да будете део Куће младих. Дом је једно непоновљиво искуство којег ћу са осмехом увек да се сећам.

Док је још био сасвим млад, Ернест

Хемингвеј се нашао у друштву колега писаца и изјавио како он може написати комплетну причу у само шест речи.

Остали писци му нису веровали, па су одлучили да учине ситуацију занимљивијом. Сви су уложили по 10 долара и кладили се да је то неизводљиво.

Ернест Хемингвеј је затим узео салвету са стола и на њој написао шест речи.

Није желио да их прочита наглас већ је салвету дао првом колеги до себе.

Она је затим кружила од особе до особе, а када су сви прочитали њен садржај, једногласно су се сложили да је шест речи апсолутно довољно да се напише једна прича.

Наравно, прича је свакако могла садржати и нешто више, али ових неколико бираних речи терају сваког од нас да конструише властити наставак:

„На продају. Ципелице за бебу. Неношене.“

БИСЕР - У трпезарији седе Жана Мариана и васпитачица:

- Оооо, Жана, видим смањила си хлеб. - каже васпитачица.
- Да, професорка.... Добро, доручак.... узмем нормално, као раније, за ручакузмем.... мало мањеа за вечеру исто узмем.
- О па то је „драстична“ разлика хахах. Него, јеси ли узела од професора онај програм што си рекла да је бољи, па да по њему сад радимо ДомИНо?
- Уууу, професорка - Жана гледа озбиљно па ће коначно - то је много тежак програмтешко се схвата
- Хоћеш да кажеш да ја то не могу да научим, да сам ја.....? Хвала Жана. - Хахаха.
- Јао не, не нисам то мислила.
- А како онда знаш шта ниси мислила? Хаха.

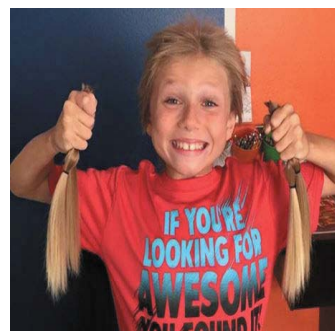

УЧЕЊЕ ДОБРОТЕ

МАЛИШАН ЗА ПРИМЕР Дечак великог срца пуштао косу две године да би је донирао оболелима од рака

04. 06. 2015. Фото: Фејсбук

Пре две и по године, мали Кристијан МекФилами (8) решио је да пусти косу и то из изузетно хуманог разлога. Наиме, овај дечачић је желео да тиме помогне својим другарима који болују од рака и донира им своју косу. Иако има тако мало година, овај дечак је невероватно паметан и зрео. Без обзира на то што су га задиркивали у школици јер је имао дугу плаву косу и тако личио на девојчицу, Кристијан није желео да одустане од свог циља.

- Често су ме називали девојчицом, али иако ми то није баш пријало ништа није могло да ме спречи да донирам своју косу - прича Кристијан.

Чак су и старији покушавали да га натерају да се ошиша јер "то не приличи дечаку", али када би има рекао због чега то ради сви би у неверици заћутали и извинили му се.

После две и по године родитељи, (са којима живи на Флориди) су га ошишали и сакупили 4 репа дуга 20 центиметара. Његову косу донирали су организацији "Children with hair loss".

БИСЕР: Слаже се с кантом

Ученици крећу на Републичку домијаду на Златибор. Међу њима и Транић и Маленовић, матуранти. Њима је одбрана матурског рада због Домијаде одложена за касније, кад се врате. Транић носи путну торбу и свој матурски рад:

- Видите професорка, понео сам да учим.
- Шта? Ти ћеш на Златибору да учиш?
- Па да.

Васпитачица узима матурски рад „Схватање лепоте у делу Имануела Канта“ и чита:

- Лепо, лепоА види што ти је закључак „добар“: написао си „Ја се слажеш са Кантом“. - васпитачица се смеје - Све ми се чини да ћеш ти на свако професорово питање, само то и да одговориш: „Ја се слажеш са „кантом“.
- Тако ће и да буде. - смеје се и Транић.

Четврти пут у Сомбору

, 16-17 окт. 2015. у граду зеленила и културе представљали смо свој дом на најлепши начин, певајући о љубави.

Тамара Ђурић и Милица Милошевић су задивиле све присутне својим квалитетним наступима, а Милица је заузела 3. место песмом

ЧЕКАШ ЛИ

У овој ноћи препуној магле

Ја нити
живим нити
мрем
Нисам ни
будна нити
сањам
Нити те
губим нит
волети смем

Ја не знам
где ова стаза
води
Ни шта ме
чека на крају
пута
Не знам ни
шта бих то

сад да кажем
Само ми поглед кад кад залута

Куда да кренем питам се сада
А ова тишина предуго ћути
И месец немирну сенку баца
Тек толико да пут се наслути

Немирно срце смири се мало
Јер нога сама на пут креће
Не знам куд води ал једно знам
Тишина заувек трајати неће

Некад се питам некад се молим
Док поглед некуд немирно лута
Лагано ходом одговор тражим
Чекаш ли ме на крају пута?

БИСЕР - „Паметна“ тактика

Мај - Крај школске године. У холу седе васпитачица, Жана и Филип Максимовић.

- Жана, зашто си забринута?
- Бринем због енглеског. Не знам шта ће професорка да ми закључи.
- Свако нека ради свој посао: ти ради свој посао - учи. Не брине о оцени, то је професоркин посао.
- Учим, али ме брине, да док учим енглески не покварим остале оцене.
- Ма то је лако - шали се васпитачица - са осталих часова побегни да не поквариш оцене. Ево питај Макс, он зна најбоље како се то ради.
- Што ја? Ја не бежим са часова! - брани се Максимовић.
- Шта, шта? - подсећа га васпитачица.
- Па добро.... само понекад. Нисам бежао стално. Само кад сам морао.

Марко Стаменковић - „Ако хоћете нешто да урадите-идите до краја; у супротном, ни не почињите“.

Завршио сам Прву техничку школу, смер машински техничар за компјутерско конструисање.

Тренутно сам на трећој години студија на Факултету инжењерски наука у Крагујевцу, и покушавам да испуним обећање дато професорки (објашњење: кад је Марко дошао да се упише у дом, сам је попуњавао пријаву. На месту где је тражено занимање оца, стао је да размисли. Васпитачица ДК му је пришла и питала га: „Шта ће једног дана твоје дете да пише као занимање свог оца?“ Марко је мало размислио па одговорио: „Инжењер“).

У дому сам био од 2009 - 2013. Желим само да поздравим све професоре и ученике који ме знају а и оне друге. и теткице и куварице и мајсторе.

Пошто јако волим дом, (не знам ко га па не воли), ДомИНо је часопис са којим остајем у току, о дешавањима која се збивају у њему. Наравно и његова интернет верзија је екстра.

Анђела Протић - „Ко зна зашто је то добро!“

Завршила ЕТШ „СЂ“, смер: економски техничар, затим и Високу пословну школу. Тренутно радим у кафићу, као шанкер, ту сам већ годину дана, али не још дуго (у потрази сам за бољим послом). Дом је за мене најлепши период живота, научио нас је много чему. Једна од тих ствари је и одрастање и сазревање. Ту ниси сам, ту су увек наши брижни васпитачи као и другари из суседних соба, спратова више или ниже.

Да не заборавимо и наше теткице које су ту увек да нам улепшају дан, попију кафу или нам скувају чај кад нас боли стомак. Најслађа ми је била прича са васпитацицом ДК (то ми баш недостаје), па васпитач Дане увек насмејан и спортски настројен, Горан који нас је јурио по спрату, не би ли отишли на часове шахаааа (у коме сам иначе освојила 3.место), па Ирена, Драгана, Тамара, Влада.... Ма сви су дивни! Поздрављам их ☺!

И да не заборавим педагога Луку, који иначе не ради више, али који је био други отац за мене; знао је да седи и учи са мном 411 питања из основи економије.

Ту су и прве љубави, пријатељства која ево хвала Богу мени и дан данас трају, цимерке се никад не заборављају!

Желим да поручим будућим Домцима да их чека незаборавно искуство, да уживају у сваком дану, да уживају са свима, да причају, да се смеју, играју, плешу, пишу, баве се спортом... јер четири године брзо прођу, а једино што нам остаје су лепе успомене. Лепе успомене су увек ту када год прођем поред те Жуте зграде са прелепим двориштем, терасама пуним ученика, теткицама напољу као и васпитачима који се смеју, задиркују или вичу да не излазимо с мокром косом напоље! Љуби вас и воли ваша Анђа 413!

Јелена Јека Петровић - „У сваком моменту одлучивања, најбоља ствар је донети праву одлуку, следећа најбоља ствар је донети погрешну одлуку. Најгора ствар је не урадити ништа!“

„Ево мене, професорка, у свом маниру. Сачекала последњи тренутак. Не морате ме вијати по спратовима са оловком и празним папиром који просто плаче за карикатурама, додуше ☺ то је нешто што сам понела са собом. Баш ми је било тешко вући те лоше навике, али мало по мало их избацујем из кофера... да, још увек ☺

Сећам се када ми је педагог Драган Лукић предлагао начине да се решим своје неодговорности: „Омиљену чоколадицу поједи сваки дан у 14 х...на пример! Запиши вечерас план шта ћеш сутра радити и обави то у предвиђено време!“. Никада нећу заборавити када ми је било лоше, а Ви сте ми пронашли књигу из библиотеке о могућим узроцима мог стања и дали ми кесицу лаванде, јер, кажу, смирује...

Били сте ту за нас, кроз ситнице, спремни да саслушате, кроз крупне ствари, спремни да помогнете. Научили сте нас заједништву и томе да смо људи, јединствени, а опет исти, са истим потребама, страховима и жељама. Сви тадашњи васпитачи су утицали на наше дане, а сад и на нашу целокупну слику о животу у Дому. И свима хвала!

Има ли потребе да помињем дивне особе које сам упознала живећи у Дому? То је било најлепши период мог живота. Једна од најбољих одлука је била да дођем у Дом. Прошли смо све: љубави, оцене, проблеме кући, проблеме ван куће, лепе заједничке тренутке...и оне мање лепе. Сањали смо заједно. Веровали смо да не постоји начин да живот убије сан. Немогуће, то се помиње у оним тешким, депресивним романима. Сада, када сва та сећања оставим у магли и погледам у ово данас, схватам да се живот, заправо, на све начине труди да уради управо баш то. Али, хеј, нећемо бити песимисти, има он своје разлоге, ми смо ти који се боре и одлучују да не одустану.

То је одговор на питање где сам и шта радим. Можда сам одговорила и у име већине нас. Завршила сам ЕТШ „Славка Ђурђевић“, смер правни техничар. У Дому сам живела од 2005-2009.

Јелена Велисављевић , сада Антонијевић- „Храбри могу све“

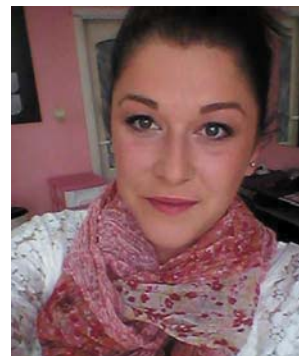
Завршила ЕТШ“Славка Ђурђевић“, сада удата, има сина, незапослена. Хоби јој је прављење накита:

„Хе, хе, опет доживех да Вам пишем нешто, као онда кад сте ми преправљали теме... Данас, када се носталгично сећам, могу рећи да је то један „мост“ који треба прећи ка одрастању и осамосталити се.

Кажу, сваки почетак је тежак. И овај је био. Сећам се, пуно непознатих лица, пријатних лица васпитача и помало збуњених лица ученика... Нови град, нова школа, нови другари. Ех, колико су недостајали само они стари. Време је пролазило брзо. Та иста лица су постајала дража, пријатељства јача. Живот у Дому много занимљивији, помагање око учења, Домијаде, дружење... Ипак, знам, волели смо да дође тај „чувени петак“ када би пуних торби кренули на аутобус кући.

Данас, богатија за једно дивно искуство, богатија за пуно дивних пријатељстава, могу рећи да сам срећна и поносна што сам била део свега тога.

Пуно поздрава за све васпитаче, старе и нове домце и све у Дому од мене.“

Милица Степановић - „Попут неког старог копача злата, мораш се помирити с тим да требаш ископати много песка из којег ћеш после стрпљиво испрати неколико ситнушних комадића злата.“

Тек када ухватиш оловку у руке да напишеш нешто овако, схватиш колико време брзо пролази. Имам осећај као да је јуче био онај дан када сам паковала своје ствари из дома плачући и знајући да морам даље и да никада више нећу бити станар те велике куће љубави и пријатељства. У дом ученика сам први пут закорачила пре 8 година. Била сам друга година ЕТШ „СЂ“ - правни техничар. Ух, када се сетим само тог пута од дома до школе и назад, сваки дан исти правац, тамо - овамо, како је само смарало. Па онда учење, па храна која је знала да буде повремено јако бљак, али временом се навикнеш, шта да се ради. Провера у 22:00 х, спавање у 23:00 х. Све је то тако било досадно и напорно. А професори што су знали да се пењу на главу, јааааааа.

Накод свега тога уписала сам Факултет педагошких наука у Јагодини, смер васпитач у предшколским установама који приводем крају. У међувремену сам завршила и курс мушко - женског фризера, што тренутно и радим. Све бих дала да могу да вратим период живота у дому, и оно учење, и бљак храну, и спавање у 23:00 х, и оне моје друге родитеље који су знали да се пењу на главу, али са разлогом, можда су требали још, јер су ме научили многим вредностима живота (мислим на професоре наравно).

А шта бих највише волела, то је да се врати бар једно оно вече када се око 00:00х скупимо у собу 311, смејемо се, причамо и онда закуца неко од професора на врата и каже „Па добро бре Степановићева, можеш ли да се смејеш тише? До канцеларије се чујеш“.... Све то тако недостаје. Поручила бих свим тренутним и будућим становницима велике куће да уживају док су тамо, да цене то што имају ту, да слушају професоре, јер им они желе све најбоље.

Тања Тањица Милошевић - „То што знам, то је кап, а оно што не знам то је море.“ Исак Њутн

Имам реч! Моје име је Тања Милошевић - већина садашњих „домаца“ ме зна. Прошле школске године завршила сам ЕТШ „СЂ“ (правни смер) и све 4 године становала у дому, а сад студирам права у Крагујевцу . Ова година је за мене била веома успешна, али и напорна; каже се „без муке нема науке“, тако да ћу се с тим у потпуности сложити.

Када бих се осврнула на живот у дому рекла бих укратко: -дошла сам, било ми је тешко, јер такви су почети - прилагодила сам се -почела сам да живим брзо и волим дом и Јагодину много. На крају - опет ми је било тешко, јер сам морала да идем даље, а дом и Јагодина остају у мом срцу и сећању као најлепше доба у мом животу, када сам се први пут опасно заљубила, кад сам стекла праве пријатеље, а и оне који то нису, место и време у ком сам била срећна, успешна и испуњена. Наравно, не могу а да не поменем домијаде, јер су оне биле мој терен и због њих сам дом још више заволела. Захваљујући тим сусретима, такмичењима и новим познаствима постајала сам одговорнија, комуникативнија, веселија... Све оно што је везано за дом лепо је и добро, а и онога што је било лоше више се и не сећам и немам потребе да се сетим, јер можда и није било баш толико лоше. Често размишљам о претходним годинама, о томе како смо у почетку сви проф.Туовица звали Туловић па како сам проф.Киклић из незнања звала Диклић аххахах.

И како смо моје цимерке и ја проф. Игњатовић назвале „препрека“, аххаха, а било је овако: једног дана професорка је ишла у проверу, ми смо све биле у соби, а између кревета су биле наше собне папуче. Прво што је проф. упитала било је: „Какве су ово препреке? Је л' ово због мене?“ Ахаха после тога смо је дуго звале Препрека..

Деца као деца, било нам занимљиво да додељујемо надимке.. Ех, било је ово много лепо време, догађаји, окупљања, журке... Желела бих да другарима који су сада у дому поручим да воле дом, да учествују у секцијама, да не буду нетрпељиви ни према дому, ни према школи, ни према професорима, јер је то доба када морате да учите и увиђате шта је живот, шта је тешко, заправо најлепше.. „Од колевке па до гроба најлепше је ђачко доба“. Можда вам се сада не чини тако, али када вам то доба прође, видећете колико је ова изрека заиста ИСТИНИТА. Када вам не иде учење, нити било који циљ који поставите себи, можда није битно време за које га остварите, већ упорност и истрајност у томе. Не плашите се нових, тежих ствари, не плашите се учења, јер када имате циљ, дајте све од себе да то буде ваш успех..Пуно поздрава од Тањице (Посебни поздрав за: драге васпитаче, за Ивану С., моје соколове, Жану Мариану, Катарину М.)!

Искреност

Живимо у свету чији је саставни део потпуно поремећен систем вредности. Данас уколико неког увредите, саркастично се осмехнете, лаж нашминкате тако да наивним посматрачима изгледа као истина, друштво ће вас сматрати особом која вреди. Али ће зато вас и ваш рад оспоравати ако ваш модел понашања одговара једној цивилизованој и културној особи. Кажу таква су времена дошла. Да ли нама преостаје да се прилагодимо, као јединке које нису спремне за борбу са ветрењачама или да се потрудимо да дајући пре свега лични пример нешто променимо? С обзиром на то да је све више оних који улицама шетају са великом рупом у грудима све је мање правих пријатеља, а поготово искрених људи који ће нам у сваком моменту предочити своје мишљење које има тенденцију да побољша нас, неку ситуацију или пријатељство, искреност је опција коју свако од нас увек има на располгању, али је не користе сви.

Она је оружје доброте. Гост кога многи зову у госте, али када он закуца на врата многи се покажу као јако лоши домаћини. Искреност у комбинацији са мудрошћу ствара права пријатељства. Редови који следе крију реакције становница Куће младих у следећој ситуацији: **Ваша другарица је дуго маштала о једној хаљини. Када ју је купила позвала вас је да дођете код ње и кажете јој своје мишљење о њој. Она стоји испред огледала са широким осмехом на лицу и пита вас да ли јој лепо стоји. Вама се приказ који видите не допада. Шта бисте урадили у тој ситуацији?**

Јована Карабаш: „Ако ми је добра другарица рекла бих јој искрено мишљење без обзира на то што би се она можда наљутила.“

Анђела Миладиновић: „Ако бих видела да јој се та хаљина јако допада не бих јој кварила усхићеност.“

Јована Аћимовић: „Ја бих је утешила следећим речима - јесте да ти хаљина лоше стоји, али ти си лепа.“

Милица Ђорђевић: „Наговестила бих јој који део хаљине јој лепо не стоји и потрудила бих се да јој помогнем да на неки начин санирамо то, тако што би тај део прекрила неким модним додатком.“

Христина Здравковић: „Увек сам искрена и увек свима кажем шта мислим без обзира на то да ли ми је добар пријатељ или не. Мислим да би свако

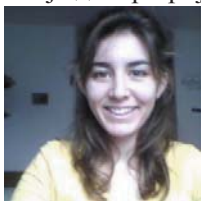
требало да буде искрен без обзира на суровост те особине.“

Милица Веселиновић: „Не бих јој рекла како је не бих повредила.“

Невена Јеремић: „Свако је посебан на свој начин и има свој стил облачења, који зависи од укуса и материјалних могућности па бих с тога прећутала потенцијалне замерке.“

Размислите шта бисте ви урадили у овој ситуацији? Некада нас искреност јако скупо може коштати, али када је реч о драгим особама ниједна цена није велика.

Жана Мариана Прокић

Јована Вељковић - сада студент 4. године руског језика у Новом Саду, даровала нам је ову мисао: „Даривајући једни друге даривамо највише себе заправо. Погледајте око себе. Ко вас дарива, кога ви даривате?“

ДЕШАВАЊА У КУЋИ МЛАДИХ

ПОЧЕЛЕ са радом ШАХ, МУЗИЧКА, СТОНОТЕНИСКА, ПЛЕСНА секција, СТРЕЉАШТВО, ОДБОЈКА, ЛИТЕРАРНА, ЛИКОВНА, а ускоро ће и остале.

УЧЕЊЕ ДОБРОТЕ

СКЛОПИЛИ смо уговор са „ЕКО СИСТЕМОМ“ за продају картона и пластике за рециклажу, тако ћемо сачувати природу од загађења, а уједно сакупити новац за нас. Иначе идеју смо преузели од **ДОКТОРА ИВАНА БОЖИНОВИЋА**, из Параћина, који сакупља пластику да би болници у којој ради купио **СКЕНЕР**. Дивно је кад откријемо да постоје млади, образовани, хумани људи: „Људи од акције.“

Бачени папир се у свету сматра СТРАТЕШКОМ СИРОВИНОМ (а код нас ??? - ми смо „богати“ ???)

годишње потребе за старим папиром су нам 150 000 т

ми прикупимо 130 000 тона по цени 150 евра
разлику од 20 000 тона старог папира УВОЗИМО по цени од 250 - 300 евра !!!!!!!!!!!!!

Нови амфитеатар

на отвореном почео са радом у септембру, тако што је професор Влада организовао за ученике и студенте гледање кошаркашких утакмица - а друго свечано дешавање на отвореном, било је ЛИРСКО ВЕЧЕ, које већ годинама организују литерарна и музичка секција заједно, односно студенти и ученици.

ПОЗИТИВНО ЦИНКАРЕЊЕ

Анита Милошевић 405 - желим да похвалим професора Владу, зато што је био смирен када ми је било лоше и ишао са мном у болницу; професорку Дргану Игњатовић зато што је седела са мном и помагала ми кад ми није било добро; цимерку Анастасију зато што је са мном када ми је тешко и дању и ноћу и буди ме, јер ја не могу сама да се пробудим.

Маринковић Ана 308 - желим да похвалим своју цимерку Милицу Ристић зато што ме увек саслуша када ми је то потребно и зато што ми помаже енглески.

Љиљана Милошевић 402 - желим да похвалим Јелену Милошевић зато што увек иде на Руско да вежба са мном; професорку Виолету зато што ме пробуди на леп начин и Ану Маринковић зато што ми пегла косу.

Милица Веселиновић 415 - желим да похвалим васпитачице Данијелу, Виолету и ДК јер су ми помогле кад ми није било добро, а такође и Невену Јеремиић, Ружицу Кошанин, Анастасију Милојевић, Невену Вељковић и Тамару Ђурић, а васпитачицу Јелену зато што је много позитивна особа и лепо се

осећам после разговора са њом; Драгана Илића јер је био уз мене кад сам патила због одвајања од куће. Данас 27. 10. је ручак био за десет, ученици зато похваљују особље кухиње.

Анастасија Милојевић 405 - похваљујем Младеновић Јовану и Милошевић Аниту зато што кад нам је тешко увек плачемо заједно (скоро свако вече).

Симон 314 - Микић Немању зато што је то најбољи цимер који ми се десио (педантан, културан, шмекер пре свега, зна са девојкама).

Анђелија Мијајловић 302 - Кркић Јелену јер ме сваке друге недеље буди за доручак; Ђокића зато што игра карте са мном из другарских разлога, а не зато што воли да игра.

Марко Милошевић 209 - Јована Мијатовића зато што је супер стартовао и има све петице.

Танић Лазар 203 - Анђелију зато што ми је урадила домаћи из српског.

Катарина Ивановић 414 - Жану зато што ми лепо и разумно објашњава математику.

Професорки Лидији желимо лепе и безбрижне трудничке дане!!!!

За похвалу:

- ДИРЕКТОР Марко, због новог СПОРТСКОГ ТЕРЕНА

- Филип Максимовић зато што је носио торбу Марији Вучковић;
- Петар Петров зато што је помагао Марти Филиповић када јој је било тешко и обишао је у болници;
- Мита 208 зато што показује математику ученицима из прве годне;
- Стефан Стојановић 107 зато што помаже у учењу ученицима из прве године;
- Поштић Данијел, Милојевић Дарко, Ђорђевић Немања 112 и Алексић Алекса 101 зато што су помагали васпитачицама Јелени и ДК да се расклопе кутије за рециклажу, а са Љубић Александром били највреднији кад смо сакупљали лишће у дворишту;
- Васпитачице Тамара и Ирена зато што ученицима свакодневно помажу математику, хемију, енглески и српски;
- Ана Маринковић зато што је куцала овај текст;

- Студенти Стефан Љубомировић, Александро Клиничарски и Далибор зато што помажу ученицима музичке секције;
- Студент Милош Богдановић зато што води одбојкашку секцију дома;
- Девојчице са ЧЕТВРТОГ спрата због уредности и поштовања Кућног реда;
- Милена Миладиновић - зато што је самоиницијативно, детаљно средила учионицу на 3. Спрату;
- Сања Цвијетић, зато што се поноси успехом брата који је другу годину факултета уписао на буџету;
- Професор Туовић зато што прави НАЈУКУСНИЈИ И НАЈЗДРАВИЈИ ЧАЈ и тако нас подстиче на здраву исхрану и љубав према природи.

ЛУТАК - Стефан Љубомировић

Мисли су ми некад попут научне фантастике,
А срце играчка, прављена од пластике.
Не бих да тужно звучим и то ми тешко иде,
Кад сузу из ока лучим не бих да ме виде.
Остајем скривен, у мислима заривен,
Маштам о бољем, јер ово ме тишти,
Стојим и смејем се, бојом преливен,
Гледам на свет и људе и изнутра вриштим.

Ту сам да неком савијем осмех на лицу,
Да будем поклон, украс и радост.
Усамљени пас што тражи своју огрлицу,
Усамљени пас што већ живи своју старост.
У кутији ћу и ја завршити некој,
Као свака играчка кад јој прође време,
Прашина и године таложиће се преко,
А неки ће други лутак заменити мене.

Насловна страна: први и последњи број : 2.стр. и 27. стр. Фотографије ученика из Дома 28. стр. Дешавања у Дому средња страна - насловне стране свих домИНа

Издавач: ДУСШ"Јагодина"

редакција: директор Марко Маљковић; осмислила и уредила васпитачица Драгана Киклић; подршка и помоћ: васпитачица Јелена Мартиновић, насловна и средња страна уредила: Жана Мариана Трокић;

новинари: поруке бивших ученика прикупљене преко ФБ; ученици Жана Мариана Трокић, Милош Кукић, Ана Маринковић фотографије: са ФБ-а ученика: Марко Степановић, Поштић Данијел, Јелена Мартиновић,

Штампа: „Златна књига“ - Јагодина;

Тираж 200; кум часописа Ранковић Лазар - први број - новембар 2005.

